

Poprvé na nebi

Prolétla jsem se na paraglidu **NAD RAKOUSKÝMI ALPAMI**. Byla to tak závratná výška, že jsem už ani neměla závrať. A nakonec jsem viděla opice. Jak mi můj spoluletec potvrdil, nebyla to žádná fata morgana.

VZHŮRU DOLŮ

Tenhle pocit zažívá asi každý, kdo někdy letěl na paraglidu: společně se s instruktorem rozběhneme, nohy se odlepi od země. Teď! Ani nevím jak a jsem ve vzduchu. Člověku se při tom stáhnou plíce, zastaví srdce. Je to okamžik trvajících celou věčnost. A náhle ruch na louce pod námi vystřídá naprosté ticho. Než se vzpamatuji, je země hluboko pode mnou a připadám si jako Ikaros.

FOTO: KÄRNTEN WERBUNG

DANA EMINGEROVÁ

Tu krajinu, kde jsem před chvílí stála oběma nohama na zemi, najednou skoro nemůžu poznat. Nerovnosti alpského masivu Gerlitz se z výšky pár desítek metrů zplacatí a údolí na konci Ossiašského jezera se promění v mozaiku čtverečků pestrobarevných střeš, hnědozelených pruhů polí a luk, mezi kterými vedou žilky klikatých cest a modrá tepna řeky Drávy. Je to tak závratná výška, že vlastně už závratí ani nemám.

Létám.

Ale nejdřív jsem musela jet lanovkou. Přímě na korutanský Gerlitz, který se prudce zvedá od břehu Ossiašského jezera. Kvůli holému vrcholu mu místní lidé z Annenheimu přezdívají Plešatá hora. V zimě je Gerlitz vyhledávaným lyžařským střediskem, v létě díky mimořádně příznivé termice rájem vzduchoplavců. Svým počtem lidí zdatně konkurují ptákům na nebi. Vysoko nad údolím se vznášejí tolik padáků, že člověka napadne, nepotřebují-li nahoře nějakého „air-strážníka“ k řízení dopravy.

Na mezistanici Kanzelhöhe přisedám na čtyřsedačku a sleduji pod sebou letní dráhu pro motokáry. Začínám cítit nervozitu a napadá mě,

zda by mi bývala nějaká takováhle normální zábava jako adrenalinové dobrodružství nemohla stačit. Jenže já jsem se v Korutanech rozhodla splnit si svůj dávný sen – vznášet se nad Alpami – a dole v Annenheimu jsem si koupila letenku. Za 130 eur. To už letět musím.

Vzdušní zelenáči

Zatímco oblé hřbety zdolávají cyklisté na horských kolech a poutníci s nordickými hůlkami, pod vrcholem Gerlitz se v výšce 1 911 metrů trénují desítky lidí, jak zvednout plachtu paraglidu

Pohled shůry

Užasle hledím kolem sebe a na svět pod nohama a vůbec nemyslím na to, jak budeme přistávat.

a vzdušnou čarou se vydat do údolí v hloubce 1 400 metrů.

Jsou to žáci zdejší Grabnerovy školy létání, která nabízí i tandemové lety.

Stojím na hraně kopce a dívám se na vzdušné greenhorny, kteří si zakoupili za 90 eur celodenní kurz manévrování s padákovým kluzákem. Mají to levnější než já, ale

dnes určitě nepoletí... Aby to zvládli sami, čeká je nejméně deset dní tvrdé práce. Zatím jen tahají za provázky a učí se udržet naducaný půlkruh plachty nad hlavou. Vítr s nimi cloumá, takže po louce tancují sem a tam, často i na špičkách jako baletáři.

Je to dril

O kus dál už si připadám jako na velkém mezinárodním letišti v Mnichově nebo ve Frankfurtu, kde každou minutu startuje letadlo. Chlapci a ženy v helmách se záložními padáky na tělech naskakují kamsi do prostoru a mizí pryč, aby uvolnili pomyslnou startovací rampu dalším. Vypadá to tak lehce. Přesto přemýšlím, jak to dělají, že se ve vzduchu nesrazí. Občas totiž ke střetu na nebi opravdu dojde a pak může pomoci duchapřítomnost a dril.

Když nedávno v Čechách předváděli své umění britští výsadkáři, vyskakovali z letadla z výšky 500 metrů.

Jednomu z nich se neotevřel padák. Stačil přistát se záložním. Vyděšená televizní redaktorka se pak s obdivem vojáka ptala, jak zvládl strach, jak mohl tak bravurně na poslední chvíli vyhodit záložák, jak dokázal zachovat tak blízko nad zemí stále ještě chladnou hlavu. Odpověděl třikrát úplně stejně: „To je dril!“

Naštěstí jako paraglidista budu mít padákový kluzák už při startu otevřený a v zádech jistotu zkušeného tandemového průvodce.

Nebeské rozjímání

A je to tady. Nasazují si helmu a usedám do sedačky připoutané před instruktorem. Můj pilot několikrát zkontroluje popruhy, zda všechno sedí. Potom zkušeným grifem vypustí červenozelený kluzák do větru. I s námi povětrí pořádně zalomcuje. Udělám pár nejistých krůčků vpravo a vlevo, hledám balanc a najednou to přijde. Společně se rozběhneme, nohy se odlepí od země. Teď! Ani nevím jak a jsem ve vzduchu. Člověku se při tom stáhnou plíce, zastaví srdce. Je to okamžik trvající celou věčnost. A náhle ruch na louce pod námi vystřídá naprosté ticho.

Než se vzpamatují, už je hluboko podé mnou mezistanice Kanzelhöhe s tobogánem pro motokáry. Už vůbec nelituji svého rozhodnutí vydat se z pevné země do neznáma. Užasle hledím kolem sebe a vůbec nemyslím na to, jak budeme přistávat. Připadám si jako Ikaros. Let je zkušenost, která se s ničím nedá srovnat.

Letecký rám

Stoupáme ve vzdušném proudu stále výš a výš. Z červených střeš horských chat na vrcholu Gerlitz se už

jsou jen barevné čtverečky a lidé vypadají jako černí mravenci. Nebe je modré. Nikde žádný cumulus nimbus – mrak, který by nás nasál a vyplivl jako zmrzlá eskyma někam daleko odtud...

V dále se tyčí alpské panorama s nejvyšší horou Rakouska Grossglocknerem. Dohlédnu i do Itálie a na Julské Alpy ve Slovinsku. Trojmezí dominuje hora Dreiländereck, na jejíž vrchol jezdí sedačková lanovka. A támhle je bájná hora Dobratch, na níž žili už Keltové a Římané. V polovině čtrnáctého století se z jejího vrcholu ulomila obrovská skála a do údolí se zřítilo 150 milionů krychlových metrů kamení. Jenže to místo už ani z leteckého pohledu není vidět, protože suťová pole zarostla květenou. Dokonce vzácnými druhy, jako jsou divoké orchideje. Včera na výletě jsme jich pár viděli. Teď se dívám na Villašské Alpy z nebe a připadá mi, jako by právě hory tvořily jakýsi pomyslný rám mého leteckého obrazu – arénu, ve které se můžeme pohybovat.

Teplá korutanská jezera

Už letíme dobrých dvacet minut. Nejméně 1 500 metrů pod sebou mám křišťálovou hladinu třetího největšího jezera v Korutanech, kde zapahují vítr do pestrobarevných plachet zase windsurfisté. Instruktorka mi vysvětluje, jak tahá za prováz-

ky, aby plachtu nad námi přinutil poslouchat. Zkouším to. Zatahnu-li za šňůry vpravo, letíme vpravo. A naopak.

Nejdřív míříme na východ. V dále rozpoznávám starobylý klášter s barokním kostelem v Ossiachu, pod sebou mám pláze a penzionky kolem vody, které z ptáčích perspektivy vypadají jako dětská stavebnice. Támhle je vodní tobogán, kus od něj trampolína, slunečníky a hřiště na beachvolejbal a domečky velkého prázdninového letoviska, v němž bydlíme.

V létě je totiž v korutanských jezerech voda teplá jako u moře. Včera jsme se koupali během cyklistického výletu i ve Faakersee, jehož azurová hladina se teď skrývá za hřebenem Ossiašských Taur na protějším břehu.

Za dálnicí vidím na řece Drávě město Villach, jehož uličkami se rádi večer procházíme. Svou atmosférou připomíná italská města. Na východní straně Villachu se prostírá pás polí a luk, ve kterém září jako modré dýmky ve žlutozelené mozaice zrcadlové hladiny několi-

ka dalších malých jezírek, jako je Magdalenersee či Leonhardersee.

Mezi orly

Jak se země pomalu přibližuje, zelené placky získávají tvar kopců. Lendskonu nad Villachem vévodí mohutná pevnost hradu, kde se dělíme o vzdušný prostor s dravými ptáky ze sokolnické přehlídky na hradbách. Plachtíme ve větru na dohled orlům a sokolům, ale dáváme si pozor, aby byli dost daleko. Nestojím o zkušenost, kterou vloni získal ruský paraglidista v Indii, když se mu do padáku zamotal bílý sup himálájský. Zachránila ho duchapřítomnost, s jakou vyhodil – stejně jako britský výsadkář – záložní padák.

Pilot mi ukazuje louku u břehu Ossiašského jezera, kde budeme přistávat. Užívám si poslední okamžiky ve vzduchu a očima slídím po každém detailu, který dokážu shora v krajině rozeznat. V korunách listnatého lesa na úpatí kopce pod Landskronem mě zaujmou rozkymáčené větve. Je to možné? Vypadá to, že rezaté šmouhy mezi listím jsou

KONKURENCE

Kde se létá, tam jsou orlové. Ale my máme větší rozpětí křídel, takže je jasné, kdo je tady pánem. Otázka je, jestli to tak bere i ten orel.

skákající opice... Nemylim se. Po přistání mi to nedá a ptám se instruktora. A on mi řekne, že to nebyly přeludy. Jsou to makakové v korutanském unikátním opičím safari Affenberg, kde lidé volně chodí v oploceném prostoru po pěšinkách mezi zvířaty dovezenými před lety z japonských Alp. Můj vzdušný průvodce mi líčí, že kolem Nagana panuje přibližně stejné klima jako v Korutanech. Prý v horách makakové prosluli tím, že se chodí vyhřívat s Japonci do teplých termálních koupelí.

„Asi proto se cítí jako doma i u Villachu, protože tady máme termální koupele taky,“ směje se instruktorka.

Já se už taky opět cítím jako doma. Protože jsem na zemi.

Od chvíle, kdy jsem opice zahlédla, to šlo totiž rychle. Ještě jeden půlkruh nad jezerní pláží, která vypadá jako moře u Jadranu, a už míříme do středu louky. Nebeské rozjímání končí. Dopad je trochu tvrdší, ale zvládla jsem to. A hlavně – ten vzdušný zážitek na pažbě už mi nikdo nevezme.

Autorka je spolupracovnicí redakce

ZARUČENÉ PRAVÉ

Tyhle opice tady opravdu žijí. Jsou to makakové v korutanském unikátním opičím safari Affenberg, kde lidé volně chodí v oploceném prostoru po pěšinkách mezi zvířaty dovezenými před lety z japonských Alp. Kolem tamního Nagana prý panuje přibližně stejné klima jako v Korutanech.

HRAD Z VÝŠKY

Hrad Landskron je mohutný a z výšky vypadá mnohem impozantněji než z pevné země, protože ho nezakrývají stromy, a tudíž se může vypínat v celé své kamenné velikosti.

FOTO: KÄRNTEN WERBUNG, AUTORKA

PŘED STARTEM

Stojím na hraně kopce a dívám se na všechny ty vzdušné zelenáče, kteří do toho však jdou ostřeji než já. Poletím s instruktorem, ale oni se naučí létat sami. Čeká je pár dnů učení.